

ĐUỔI BẮT MÙA XUÂN

TRƯƠNG ĐÌNH LUẬN

Thơ Tình Giữa Trời

Đã có một ngày tận cùng ảm đạm
Như lời kinh lặng lẽ
Của một người ra đi không về
Thức giấc
Hoài niệm ngày vui trong nắng
Thủy mặc xanh màu lá cây
Ở ngoài đời gió bão

Đã có một ngày gió thưa xuôi ngược
Anh gọi em một tiếng thẳng thốt
Khởi động dấu tích trong tình thạch
Đã khuất bóng
Như cổ tích nhạt màu trang sử

Đã có lúc gió hú lời trốn nắng
Lời chân mây. Lời bi ca trầm tửa
Dấu tái sinh ở đâu
Khi lá phong nhuộm màu gió bắc

Sẽ có lúc không còn thấy nhau nữa
Âm thừa cho đời sau đã tắt
Như giòng sông trên nguồn đã cạn
Nhưng còn dấu tro than, dấu thủy trúc
Dấu sương bay ngày du thủ
Dấu lá cỏ cửa ngang tâm huyết
Dấu đêm cánh bướm chạm mi dài

Đôi khi đêm như cánh tay trần
Quàng vai giấc ngủ
Ân mật dấu trắng
Khuất trong thâm tâm một lời từ biệt
Trời sao một lúc sẽ tắt
Nói chi điều vĩnh cửu

Trong màu xanh của lá cây
Em sẽ nhận ra màu xanh của tuổi thơ
Con mắt mở to
Cho thấy hết những bình phàm
Rồi giây phút nào, sẽ là điều màu nhiệm

Anh sẽ nhóm cho em một đêm
Đám lửa gai ấm môi trừ tịch
Lúc ấy còn điều gì
Nồng nàn hơn là nằm ngủ dưới trời sao
Ngõ lời rơm rạ

Nhành cây cối sẽ trở lá
Ngón tay tuyết sẽ tan thành giọt nắng
Và như thế anh sẽ giữ cho em
Chùm lá reo. Rừng rưng ngày bỗng gió
Khi quàng cổ nhau
Như mùa xuân quàng cổ cuộc đời.

Đuổi Bắt Mùa Xuân Ở Lưng Trời

Ngước mặt lên trời, cũng là thần nhiên thôi
Trắng là hình
Ở chỗ trống vắng, trắng thành tiếng
Tiếng trắng là con đường thất lạc
Bản thể cũng như muôn loài, cũng như tảng đá,
tảng mây
Trầm mặc,
Cũng là tiếng.
Tiếng sa mù.

Em nhìn qua bờ tóc bạc của anh đi
Như nhìn qua khung cửa sổ
Tìm một ngày không đến
Buổi tối hơi tay lên lửa trại
Đắp vào má nhau
Thôi đừng tìm ngày lạc lõng
Vì đêm sao sẽ tắt đi trong khoảnh khắc.
Đuổi bắt mùa xuân ở lưng trời
Hơi thở còn nồng nàn cây trái.

Anh không còn nhìn thấy em và anh tự hỏi
Những hy vọng sẽ là lời ca ngợi khổ đau
Hay nụ cười thỉnh không

Ngoài bờ cõi nghi hoặc
Không một tiếng trả lời
Em ái như những lần bỏ nhau đi,
Biệt tích.

Ngón tay đặt lên môi
Xóa đi một nụ cười
Tiếng gió hú qua gềnh đá
Là tiếng khóc vỡ nát
Thể tích nào của đời sống
Đóng khung trong con mắt giông bão
Khóe mắt ánh lên nỗi khổ hạnh
Cắm nhành mai vào đất tuyết
Hái nụ sương mù.

"Hai mươi bài thơ tình và một bản bi ca*"
Lời bí mật cuối đời
Hay bông hoa từ già
Bạc nắng ngày tháng
Không,
Chỉ giản dị thôi
Như cuộc đời, như mọi người
Như anh và em đã được sống sót
Và thấy nhau thêm một lần nữa
Nghe lá cỏ lướt qua bờ tuyết
Khói chiều hồn nhiên.

Có một lần
Thống khổ và hạnh phúc
Không đến nữa.
Cánh đồng yên nghỉ trong lòng bàn tay em,
Sẽ là hoang phế
Căn nhà xanh đóng kín
Và cửa sổ vỡ nát
Anh sẽ tìm về chữ nghĩa
Bụi sách mờ trang giấy thảo nguyên
Nhìn đôi mắt mờ khói cà phê
Nhìn em dao động với chữ nghĩa
Như Nữ Ước dao động dưới trăng.

Nếu em nghĩ về tiếng vang
Em sẽ không bao giờ hiểu anh
Phiến âm thanh
Như một công án khắc vào đá
Dấu lặng nằm ở cuối phím đàn
Cánh rừng lớn
Rung lên ngày du thủ
Khúc Pasacaglia
Đêm ngủ trong rừng lạnh
Đêm ngủ trong thạch thất.

* Pablo Neruda, "Twenty Love Poems and a Song of Despair".